

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **P. S.,**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Ledčická 649/15, Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Městský úřad Turnov, IČO 71239901**
se sídlem Antonína Dvořáka 335, Turnov

v řízení o žalobě na ochranu před nečinností žalovaného

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. OD/19/22169/PRS ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou ze dne 14. 5. 2020 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu (dále také jen „Městský úřad Turnov“ nebo „správní orgán“), která má spočívat v tom, že v zákonné lhůtě nevydal rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OD/19/22169/PRS. Žalobce se proto domáhá vydání rozsudku, kterým by soud

žalovanému uložil vydat meritorní rozhodnutí v uvedeném řízení do 15 dnů od právní moci rozsudku.

II. Shrnutí žalobních bodů

2. Žalobce předně uvedl, že jej žalovaný příkazem ze dne 11. 6. 2019, čj. OD/19/22170/PRS, uznal vinným ze spáchání přestupku na úseku dopravy. Žalobce proti tomuto příkazu podal prostřednictvím svého zástupce Ing. M. J. odpor. Odpor byl zaslán e-mailem dne 19. 6. 2019 bez uznávaného elektronického podpisu a následně potvrzen datovou zprávou odeslanou prostřednictvím datové schránky dne 24. 6. 2019 při zachování pětidenní lhůty dle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Odpor trpěl jedinou vadou spočívající v absenci prokázání zmocnění, tu však zástupce žalobce odstranil podáním ze dne 30. 7. 2019. Takové doplnění plné moci bez výzvy správního orgánu je dle žalobce nutno považovat za včasné, neboť žalovaný byl povinen v případě absence předložení plné moci k jejímu předložení vyzvat žalobce prostřednictvím jeho zástupce, což však neučinil. Žalobce uvedl, že jeho zástupce upřednostnil včasné podání odporu, byť v době jeho podání ještě nedisponoval doručenou plnou mocí od žalobce, nadto když nedisponoval ani přesným údajem o doručení příkazu. Spoléhal přitom na to, že jej správní orgán k doložení plné moci sám vyzve, neboť takovou povinnost má. Plná moc tedy byla správnímu orgánu předložena dříve, než počala plynout lhůta k jejímu předložení, neboť ta počíná plynout dnem následujícím po dni doručení výzvy k předložení plné moci zástupci.
3. K povinnosti žalovaného doručit výzvu k předložení plné moci poukázal žalobce na judikaturu Ústavního soudu, a to na nález ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3144/14, a ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. II. ÚS 3688/13. K povinnosti doručení této výzvy právě zmocněnci poukázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2016, čj. 7 As 28/2016-48.
4. Žalobce uzavřel, že po podání odporu proti příkazu vznikla žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení ve věci ve lhůtě 60 dnů dle § 94 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), resp. dle § 150 odst. 3 správního řádu. Tato lhůta počala podle žalobce plynout buď dnem zahájení řízení, nebo dnem podání odporu. V obou případech však lhůta pro vydání rozhodnutí podle žalobce uplynula, žalovaný nevydal rozhodnutí do dnešního dne a je tedy nečinný.
5. Dále žalobce uvedl, že vyčerpal prostředek, který mu procesní právní předpis poskytuje k ochraně proti nečinnosti, kterým je žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu. Tuto žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podal dne 31. 10. 2019 k nadřízenému správnímu orgánu žalovaného, tj. Krajskému úřadu Libereckého kraje. Ten však sdělením ze dne 2. 1. 2020 této žádosti nevyhověl s argumentací, že v posuzované právní věci měla právní závaznost výzva k předložení plné moci doručená žalobci samému, tj. že lhůta pro předložení plné moci byla počítána ode dne doručení výzvy žalobci, nikoliv jeho zástupci (kterému doručena nebyla). Dle názoru krajského úřadu nemělo význam vyzývat zástupce žalobce k předložení něčeho, co zjevně neměl k dispozici, navíc jde o postup, kterého obecní zmocněnci využívají opakovaně, jde o jejich procesní strategii ve snaze prodloužit jednotlivá řízení. Krajský úřad poukázal i na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, dle kterého

je možné nepřihlížet k podání, které není podepsáno, neboť se může jednat o zneužití práva.

6. Žalobce vyjádřil s uvedeným stanoviskem Krajského úřadu Libereckého kraje nesouhlas. Zejména za nepřiléhavý označil jeho odkaz na rozsudek rozšířeného senátu, který dopadá na podpis podání jako jeho přirozenou, nutnou a vždy proveditelnou náležitost, nikoliv na předložení plné moci jako průkazu zmocnění. Ohradil se i proti tomu, že by nepředložení plné moci bylo nevědomostí nebo obstrukcí, ale bylo důsledkem toho, že pro podání odporu je stanovena velmi krátká lhůta a zástupce upřednostnil okamžité podání odporu tak, aby nebyla lhůta zmeškána s tím, že plnou moc následně doplní k výzvě správního orgánu. Dodal, že zástupce žalobce správnímu orgánu následně plnou moc doložil sám bez výzvy.
7. Žalobce odmítl i tezi vycházející dle jeho názoru z argumentace krajského úřadu, že výzva k předložení plné moci měla být doručována samotnému žalobci. V tomto směru odkázal na závěry vyslovené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, čj. 1 As 34/2016-35, ze dne 30. 9. 2015, čj. 2 As 181/2015-34, ze dne 29. 1. 2015, čj. 10 As 266/2014-32, a další s tím, že má-li správní orgán za to, že zmocněncem předložená plná moc vykazuje vady, nebo pokud má důvodné pochybnosti o existenci zastoupení, má k odstranění těchto vad či pochybností vyzvat zmocněnce. V případě, že zmocněnec na takovou výzvu nereaguje, je na místě vyzvat k témuž i zmocnitele. Argumentuje-li krajský úřad tím, že žalobce byl informován o tom, že odpor byl podán bez plné moci a byl vyzván k jejímu předložení a že to neučinil, pak žalobce namítá, že legitimně očekával, že písemnosti jsou doručovány (též) zástupci, a nelze mu proto vytýkat, že jemu doručenou písemnost ztratil, založil, či z jiného důvodu nerefletoval.
8. Žalobce uzavřel, že podstatné je, že žalovaný byl jej povinen vyzvat k předložení plné moci výzvou adresovanou jeho zástupci. Žalovaný však zástupci žalobce žádnou výzvu k předložení plné moci nedoručil, zástupce žalobce přesto sám plnou moc předložil. Žalovaný přesto v řízení nepokračoval a rozhodnutí nevydal, proto je nečinný.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že ve věci přestupku žalobce, který byl nade vší pochybnost prokázán, vydal dne 11. 6. 2019 příkaz čj. OD/19/22170/PRS. Odpor proti němu obdržel nejprve nepodepsaným e-mailem, a poté do pěti dnů datovou schránkou elektronicky podepsaný obecným zmocněncem Ing. M. J., který je správnímu orgánu znám pro své obstrukční praktiky. Podání trpělo zásadní vadou, a to absencí prokázání zmocnění. Žalovaný uvedl, že Ing. J. mu je znám z předchozí úřední činnosti, kdy dle jeho názoru ne vždy ve skutečnosti „klienta“ zastupoval, proto postupoval podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 113/2018-39 a vyzval k doplnění podání pouze přestupce. Ten výzvu k doplnění podání převzal osobně dne 4. 7. 2019. Podání však nedoplnil, ani na výzvu jinak nereagoval, přestože byl upozorněn na následky nedoplnění podání. Žalovaný tedy vyhodnotil odpor jako nepřípustně podaný, příkaz nabyt právní moci a byl zaslán na příslušné ORP. Dne 29. 7. 2019 obdržel žalovaný od Policie ČR žádost o zaslání pravomocného rozhodnutí v této věci s tím, že přestupce (tj. žalobce) řeší pro podezření z maření úředního rozhodnutí, neboť dne 26. 7. 2019 řídil motorové vozidlo, přestože dle záznamu v registru řidičů bylo u něho pravomocně rozhodnuto o zákazu řízení motorových vozidel. Žalovaný poznamenal, že až poté, dne 30. 7. 2019, reagoval Ing. J. zasláním podepsané plné moci a žádostí o zrušení příkazu a pokračování v řízení. Neuvedl však, proč tuto podepsanou plnou moc nezaslal správnímu

orgánu poté, co žalobce obdržel výzvu k jejímu doplnění, ale až po zadržení řidičského průkazu. Žalovaný je proto přesvědčen, že jednání Ing. J. mělo ryze účelový a obstrukční charakter.

10. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se v žádném případě nemohl dopustit nečinnosti. Řádně podepsanou plnou moc obdržel až poté, co příkaz nabyl právní moci. Nezbylo mu tedy, než celou věc postoupit jako žádost o přezkumné řízení správnímu orgánu II. stupně. Ten se plně ztotožnil s jeho závěry a podrobně zdůvodnil, proč se v daném případě jedná o nepřipustný odpor. Žalovaný dodal, že předmětný příkaz nebyl nadřízeným správním orgánem zrušen, zůstal pravomocný a žalovaný tedy nemohl pokračovat v řízení a vydat další rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud posoudil žalobu v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání v souladu s jeho ustanovením § 51 odst. 1, přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
12. Skutkové okolnosti nejsou mezi účastníky sporné. Žalovaný vydal v projednávané věci dne 11. 6. 2019 příkaz pod čj. OD/19/22170/PRS, proti němuž byl dne 19. 6. 2019 zástupcem žalobce podán odpor. K němu však přiložil plnou moc bez podpisu zmocnitele, tj. žalobce. Žalovaný nerozporuje skutečnost, že odpor proti příkazu byl podán včas a v přípustné formě dle § 37 odst. 4 správního řádu. Není sporné ani to, že žalovaný výzvou ze dne 27. 6. 2019 vyzval k doplnění podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu (tj. k doplnění podpisu zmocnitele na plné moci) pouze žalobce, který výzvu převzal osobně dne 4. 7. 2019, avšak nijak na ni nereagoval. Až dne 30. 7. 2019 (tj. po lhůtě dle výzvy k doplnění podání), zaslal zástupce žalobce správnímu orgánu žalobcem podepsanou plnou moc a žádal o pokračování v řízení.
13. Krajský soud tedy vycházel ze shodných skutkových tvrzení účastníků (která mají svůj odraz i ve správním spisu zaslaném žalovaným) a vzal rovněž za prokázané, že žalobce podal ke Krajskému úřadu Libereckého kraje žádost o opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Ta byla doručena krajskému úřadu dne 30. 10. 2019 a ten na ni reagoval sdělením ze dne 2. 1. 2020, v němž uvedl, že nedošlo k žádné nečinnosti správního orgánu, neboť proti předmětnému příkazu nebyl podán řádný odpor, proto příkaz nebyl zrušen a správní orgán nemohl pokračovat v řízení. Žalobce tímto postupem splnil i podmínku přípustnosti žaloby proti nečinnosti.
14. Krajský soud tedy přistoupil k věcnému posouzení žaloby, přičemž v souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, kdy z vyjádření žalovaného (i jemu nadřízeného správního orgánu) je nepochybný jeho postoj ve věci.
15. Podle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. „ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.“ Podle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným „správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.“

16. Podle ustanovení § 90 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky může správní orgán o přestupku rozhodnout příkazem.
17. Podle ustanovení § 94 zákonu o odpovědnosti za přestupky platí, že „*pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení*“.
18. Ustanovení § 150 odst. 3 správního řádu stanoví, že „*proti příkazu může ten, jemuž se povinnost ukládá, podat odpor ve lhůtě 8 dnů ode dne oznámení příkazu. Podáním odporu se příkaz ruší a řízení pokračuje; to neplatí, byl-li podán nepřipustný nebo opožděný odpor. Správní orgán vyrozumí podatele o podání nepřipustného nebo opožděného odporu. Lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu. Zpětvzetí odporu není přípustné. Odpor se podává u správního orgánu, který příkaz vydal. Příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím*“.
19. V projednávané věci žalobce tvrdil, že žalovaný je v řízení vedeném pod sp. zn. OD/19/22169/PRS povinen vydat meritorní rozhodnutí, neboť správním orgánem vydaný příkaz ze dne 11. 6. 2019 byl *ex lege* zrušen podáním odporu, avšak žalovaný, jako správní orgán I. stupně, nepokračoval ve správním řízení a nevydal rozhodnutí ve věci. Žalovaný naopak zastává názor, že předmětný příkaz nabyl právní moci, jelikož žalobce proti němu nepodal řádný odpor, neboť na výzvu k doplnění podpisu na plné moci, která mu byla doručena, nereagoval.
20. Podstatou sporu je tedy otázka, zda žalovaný měl po podání odporu proti příkazu ze dne 11. 6. 2019 vést řízení o přestupku a v tomto řízení vydat rozhodnutí, či zda se příkaz stal pravomocným. Pro posouzení této otázky je přitom klíčové posoudit, zda v případě nepodepsané plné moci zmocnitelem (tj. žalobcem) přiložené k podanému odporu proti příkazu měl být k odstranění tohoto nedostatku podání vyzván podle § 37 odst. 3 správního řádu zástupce žalobce, či přímo žalobce (což učinil žalovaný).
21. Krajský soud připomíná, že podle § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce. Plná moc je podle ustálených judikatorních i doktrinárních závěrů jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, přičemž dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem), a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná).
22. Dle ustanovení § 34 odst. 1 správního řádu pak platí, že „*zástupce podle § 32 a 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému*“. Podle odstavce 2 téhož ustanovení platí, že „*s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak*“.
23. Ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu stanoví, že „*nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*“.
24. Jak je již shora uvedeno, jediným недостатkem podaného odporu proti předmětnému příkazu bylo to, že plná moc, kterou zástupce žalobce k odporu přiložil, nebyla podepsána zmocnitelem, tj. žalobcem.

25. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že byl-li v soudním řízení podán dispoziční procesní úkon zmocněncem jménem zmocnitele (procesní úkon je tak zjevně činěn za jiného), je zákonnou povinností zmocněnce doložit soudu své oprávnění zmocnitele zastupovat, přičemž v případě, že tak neučiní, je třeba jej k odstranění této vady podání vyzvat. V tomto směru lze poukázat na závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, čj. 6 As 405/2017-33. Tyto závěry je bezpochyby možné bez dalšího aplikovat i na zastoupení před správním orgánem, neboť podmínky pro jednání za jiného na základě plné moci jsou upraveny v s. ř. s. i ve správním řádu totožně, jak vyplývá ze srovnání § 33 správního řádu a § 35 odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 24 o. s. ř. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2019, čj. 1 As 283/2018-33).
26. Obecně tedy platí, že v případě, kdy je ve správním řízení učiněn dispoziční procesní úkon zmocněncem jménem zmocnitele a procesní úkon je tak zjevně činěn za jiného, přičemž k podání není přiložen doklad o zastoupení, je správní orgán povinen podle § 37 odst. 3 správního řádu takovou vadu odstranit, a to prostřednictvím výzvy k doložení zastoupení, tedy zpravidla k doložení plné moci jako průkazu předtím uzavřené dohody o zastupování mezi účastníkem řízení a jeho zástupcem.
27. Dle názoru krajského soudu je třeba stejný postup zvolit rovněž v případě, kdy je (tak jako v nyní posuzované věci) zastoupení spolu s učiněním samotného úkonu sice zmocněncem dokládáno, avšak plná moc jako doklad o uzavření dohody o zastupování není ze strany zmocnitele opatřena podpisem. I v takovém případě totiž trvají pochybnosti o tom, zda byl skutečně zmocněnec k učinění předmětného procesního úkonu za zmocnitele oprávněn. K odstranění této vady je správní orgán povinen vyzvat zmocněnce (jako podatele) a nikoli zmocnitele (srov. také rozsudek ze dne 5. 11. 2015, čj. 2 As 110/2015-42). Nejde totiž ani o situaci, kdy by zastoupený měl v řízení vykonat něco osobně.
28. Krajský soud musí souhlasit s názorem žalobce, že argumentace žalovaného k jím zvolenému postupu opírající se o rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, který uvedl, že „*podává-li stejná osoba jako účastník či jako zmocněnec opakovaně listinná podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, nepožítvá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.*“, není na nyní posuzovanou věc případná.
29. Předně nelze přehlédnout, že uvedený závěr rozšířeného senátu se týká listinného podání, na kterém chybí podpis, což však není to samé, co předložení nepodepsané plné moci jako průkazu zmocnění spolu s listinným podáním (tj. v tomto případě s odporem proti příkazu). Navíc pak rozšířený senát zdůraznil, že „*zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, že je „poslední záchrannou brzdou“ (ultima ratio) a že musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty*“ (viz bod 30 cit. rozsudku).
30. Krajský soud z uvedených úvah a závěrů Nejvyššího správního soudu vycházel a k poukazu žalovaného na to, že v daném případě šlo o ryze účelové a obstrukční jednání

zástupce žalobce, uvádí, že si je vědom rozhodovací praxe správních soudů k problematice procesních taktik a obstrukcí, které v různých obměnách používají osoby spjaté s tzv. pojištěním proti pokutám. Například již v rozsudku ze dne 27. 7. 2016, čj. 6 As 106/2016-31, Nejvyšší správní soud konstatoval, že se v těchto řízeních nelze zcela vyhnout úvahám, zda „procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala. Nejde o nic nového či překvapivého, i soudy v případech frekventovaných notorických účastníků řízení berou v úvahu, že se jim v minulosti již opakovaně dostalo příslušných poučení o procesních právech a právní úpravě, což může vést k nejružnějším procesním důsledkům, ať už v upuštění od bezúčelného opakování obsahově totožných poučení nebo dokonce k závěru o systematickém zneužívání procesních práv (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 48/2016-20 ze dne 9. března 2016, usnesení čj. 8 As 130/2012-10 ze dne 28. února 2013 a mnohá další)“.

31. Nejvyšší správní soud také judikoval, že mu „sice jsou osoby, které zastupují účastníky řízení disponující „pojištěním proti pokutám“, stejně jako jejich opakované obstrukční praktiky a uplatňování tzv. typizovaných námitek, z úřední činnosti rovněž známy, sama tato skutečnost však nemůže a priori vést k závěru o nedůvodnosti jimi uplatňovaných námitek. (...) Nejvyšší správní soud již ve své rozhodovací praxi kvalifikoval určité postupy zástupce žalobce (či s ním spolupracujících osob) jako zneužití práva, které není hodno právní ochrany (viz např. rozsudek rozšířeného senátu čj. 4 As 113/2018-39, rozsudek ze dne 2. 8. 2018, čj. 6 As 125/2018-32). Uvedl však také, že „soud musí vždy na základě okolností daného případu náležitě vysvětlit, jak určitá praktika stěžovatele (jeho zástupce) naplňuje znaky zneužití práva. ... Skutečnost, že se v některých případech zástupce stěžovatele ke zneužití práva uchyluje, nemůže sama o sobě znamenat, že tomu tak bylo i v nyní posuzované věci“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, čj. 1 As 52/2019-43).
32. S přihlédnutím zejména k výše zmíněnému nanejvýš restriktivnímu uplatňování principu zákazu zneužití práva a principu právní jistoty je krajský soud nucen konstatovat, že v posuzované věci podmínky pro závěr o zneužití práva naplněny nebyly, resp. že pro takový závěr není dán dostatečný skutkový podklad.
33. Jak je již shora popsáno, zástupce žalobce podal ve věci odpor bez formálních a obsahových vad, podání však neobsahovalo všechny náležitosti, neboť k němu připojená plná moc nebyla podepsána zmocnitelem. Odpor proti příkazu byl přitom prvním úkonem zástupce žalobce v tomto správním řízení (žádné jiné kroky dříve neučinil), u zástupce proto nebylo bez dalšího možné shledat, že by snad v této věci postupoval obstrukčně. Správní spis pak neposkytuje oporu ani pro závěr, že by žalovaný rozhodoval ve vícero skutkově shodných věcech téhož zástupce a že by tohoto zástupce o totožném nedostatku podání (tj. o nedostatku spočívajícím v předložení nepodepsané plné moci) již předtím v jiných obdobných věcech opakovaně informoval a vyzýval k doplnění plné moci. O takových konkrétních okolnostech není ve správním spise žádný záznam a žalovaný žádné konkrétní okolnosti neuvedl ani ve vyjádření k žalobě. V něm uvedl pouze to, že Ing. J. mu je znám z předchozí úřední činnosti, kdy ne vždy ve skutečnosti „klienta“ zastupoval; že zástupce nesdělil, proč podepsanou plnou moc nezaslal správnímu orgánu ihned poté, co žalobce obdržel výzvu k jejímu doplnění, ale až poté, co mu byl zadržen řidičský průkaz; a dále vyjádřil přesvědčení, že „jednání Ing. J. mělo ryze účelový a obstrukční charakter, a pokud by v uvedeném případě žalobce

opravdu seriózně zastupoval, takto opožděným zasláním podepsané plné moci by jednal zcela proti zájmu svého klienta, což postrádá jakoukoliv logiku“. Uzavřel úvahou, že jediným důvodem toho, proč se žalobce prostřednictvím svého zástupce domáhá zrušení původního rozhodnutí, je uplynutí prekluzivní doby pro vydání nového rozhodnutí o vině žalobce.

34. Závěr žalovaného o ryze účelovém a obstrukčním charakteru jednání zástupce žalobce Ing. J., který by měl spočívat v opakovaném, systematickém či úmyslném podávání odporu proti příkazu bez podepsané plné moci s úmyslem prodloužit dobu trvání správního řízení (např. s cílem dosáhnout marného uplynutí prekluzivní doby), je tak za popsane situace nedostatečně skutkově podložen. Žalovaný se totiž omezil jen na obecné konstatování toho, že mu je obstrukční jednání Ing. J. známo z předchozí úřední činnosti. Tato skutečnost by dle okolností mohla být skutečností úředně známou, pak ale správní orgán musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu je mu tato tzv. úřední skutečnost známa (§ 50 odst. 1 správního řádu, k tomu viz např. rozsudek ze dne 12. 4. 2011, čj. 1 As 33/2011-58, č. 2312/2011 Sb. NSS).
35. Obsah správního spisu ani vyjádření žalovaného k žalobě tedy neposkytuje dostatečnou oporu pro závěr, že by nepředložení podepsané plné moci mělo být v této konkrétní věci obstrukční praktikou zástupce žalobce a že by podaný odpor od počátku nevyvolal zákonem předvídané právní účinky. Bylo tedy povinností žalovaného postupovat v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu a vyzvat zástupce žalobce k předložení zmocnitelem (tj. žalobcem) podepsané plné moci. To však neučinil, neboť předmětnou výzvu zaslal pouze žalobci samotnému.
36. Krajský soud uzavírá, že po podání odporu zástupcem žalobce proti příkazu ze dne 11. 6. 2019, ohledně jehož vady spočívající v absenci podpisu zmocnitele na plné moci žalovaný nepostupoval podle § 37 odst. 3 správního řádu, a když následně tuto vadu odstranil zástupce žalobce, započala ve smyslu § 150 odst. 3 správního řádu v návaznosti na § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky znovu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí. Žalovaný rozhodnutí ve věci však dosud nevydal, je proto v řízení nečinný.

V. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na shora uvedené krajský soud shledal žalobu důvodnou, neboť žalovaný je v řízení vedeném pod sp. zn. OD/19/22169/PRS stále nečinný. Proto mu uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci ve lhůtě 60 dní. Lhůtu k rozhodnutí navrženou žalobcem v délce 15 dní shledal soud nepřiměřeně krátkou, neboť ve věci je po zrušení odporu prováděno kompletní správní řízení. Lhůtu tedy stanovil v její délce podle ustanovení § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky.
38. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Ten učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a sepsí žalobního návrhu) po 3.100 Kč, k tomu má nárok na úhradu 2

režijních paušálů po 300 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Krajský soud uložil vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. dubna 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu